

רודנית לשעבר אימלדה מרקוס שותפה לכל דבר

אימלדה ואני

"היה בסדר", אמר וביקש ממני לייצג לו מי הוא השחקן או השחקנית המפורסמים ביותר בישראל — הוא התכוון כמובן לפירסום עולמי. חיים טופול, השבתי בביטחון.

זו היתה הפעם הראשונה והאחרונה שפגשתי את נאסר. הגעתי למנילה אחרי ימים אחדים, והתקשרתי מייד לידרדי השגריר יעקב (ג'קי) אביעד, שביהן כאיש שלנו במנילה. מחכים לך, בישר לי ג'קי בעליצות הניצחית שלו. בוא לקבלתישבת בכיתי, העי רכתי.

נאתי. חיים וגליה טופול חיכו לי שם. ליד השולחן העמוס ככל טוב, ישבו גם גלי עטרי ותיומורתה, שהגיעו באותו בוקר מירושלים. הכל היה מוכן לגאלה" החגיגית, שאני הייתי — כך מסתבר לי — בעל שימחתה. כלומר הזמנתי אך לא המשלם.

עם כרטיסי-יחנם וגאלה-משולמת אין מתוכחים. אך עדיין לא ידעתי מה

פגישה עם אחד ממפיצי-הסרטים כמקום, וכשבושש לבוא, צילצלתי למשרדו. הפירסט-ליידי קראה לו אל הארמון, הסבירה המוכירה בקול שהיה אמור לוודא כי אני מבין שהארמון והגברת קודמים לפגישה שהוכנה חודשיים מראש.

פעמיים-שלוש בעת מסעי הארמון הרגשתי בתכונה מיוחדת כלובי-הענק של המלון שבו התגוררתי: מרבד ארום ענקי נמתח מקצה אחד אל קצה שני. והגברת הראשונה תבוא לשיר כאן הערב" הסביר עוור-המנהל בפנים שארשת-חשיבות נוראה נמתחה עליי הם.

אימלדה מרקוס היתה נוהגת לשיר, שלוש-ארבע פעמים כשבושש, בכל אחד ממעורוני-הלילה ומיסעדות-הפאר ש' היו שייכים לה. עשרות שומרי-ראש, חולצות לבנות מחוץ למיכנסיהם השחורים, היו מתפרסים על פני המלון, כניסותיו ויציאיותיו, מסוקים היו חגים

דירתי הניו-יורקית; זר שזור מצרפים. באותו ערב התקיימה הגאלה: אימלדה מרקוס היתה שם, כמובן. גלי עטרי שרה: כשהשמש עולה היא עולה לכבודה/כשהירח זורח/הוא זורח בשבילה... שמש העמים, המרשל יוסף סטלין, היה זורח כשמש של אימלדה אילו היה שומע שירים שכאלה.

אנחנו שמענו. השגריר אביעד זע במקומו כמבוכה. חיים טופול סירב לעלות לכימה. אז עוד לא ידענו כי כל ההצגה הזו נועדה להוסיף לג'אק נאסר (שלא היה שם, אך קרובי השתתפו בארוחת הצהריים), חווה נוסף של מיליונים או עשרות מיליוני דולארים. אולי שילם מזה את הוצאות-המישפט של אריאל שרון בניו-יורק.

עשרות הימים במנילה הלפו בריצה, כמו השפנים בעליסה בארץ הפל-אות. ככל יום, אחר הצהריים, ערב וליל, השתתפנו בנשפים, שכל אחד

יקרתי במנילה פעמיים לפני שהזמנתה של אימלדה מרקוס הגיעה אל שולחני: בשנים 1980 ו-1981 עשיתי כבירה הפיליפינית בעסי קי חברתי. בשתי הפעמים התאכסנתי במלון מנילה, אחד מנכסיה הרבים של הגברת הראשונה דאז, שפירסמו

אישי-עסקים ישראלי מספר על הרפתקתיו עם ג'אק נאסר, חיים טופול ואימלדה מרקוס

מתמין לי בימים הבאים. הפסטיבל נפתח באיגרת אישית מהגשיא רונלד רגן, שבישר לעם הפיליפיני כי שליטי, פרדינאנד ואימלדה, הם נבאי הדמר קרטיה, החופש ואיכות-החיים.

הפיליפינים לא יכלו להתווכח עם בשורה שכזו: מי שלא הרגישו בדיוק כך, לא הורשו לחצות את הכביש המוביל אל הפסטיבל.

מעל, והגברת הראשונה היתה שרה מתחת.

ג'אק נאסר
קנה בנק

היתה זו ארוחת-צהריים פרטית בהחלט. כ-15 מוזמנים התכנסו באולם קטן, ליד חדר-האוכל הפרטי

מהם עלה כמחיר-החזקתה של עיר בינונית בפיליפינים כמשך שנה שלמה. ככל ערב התקיים נשף-מסיכות אחר. השמפניה, הוויסקי, הקוויאר ומעורני-המלכים עלו לכל נפש שהשי תתפה במישות-הפאר הכנסתו השני תית של תושב פיליפיני בכל השנה. כמו כל סיפור-אגדה או סרט הוליוודי, אפשר לסיים פרק זה בכותרות

הראשון בא לו כשהגנרל דוגלאס מק' ארתור שיכן בו את מיפקדתו אחרי שחזר אל הפיליפינים והביס את האויב היפאני.

כשני ביקוריי הראשונים במנילה למרתי להכיר את העם המיוחד הזה שמישפחת מרקוס והממשלה האמריקאית הפכו אותו לעבדה: עניים מרודים, עשוקים ומנוצלים, מזרעב, אך מדיד מחייבים, נקיים ותאבידעת מאין כמוהם.

בשלישית ביקרתי במנילה על-פי הזמנתה האישית של הגברת אימלדה מרקוס. ההזמנה, על נייר-המיכתבים האישי שלה, בצירוף כרטיס טיסה במחלקה הראשונה של חברת-התעופה

מאת אלכס מסיס

הפיליפינית, הגיעה אל שולחני, ערב פסטיבל-הסרטים הראשון של הפיליפינים.

עוד אני מכין עצמי למסע הארוך (22 שעות במטוס בניו-יורק למנילה), צילצל הטלפון שעל שולחן מישרדי. מעבר לקו, שוחח איתי ידירי, עורך הדין הוד רוטלוי, שהיה או (1982) הברית. רוטלוי ביקש ממני להיפגש בדחיפות עם ג'אק נאסר.

טופול חיכה לי במנילה

עולם לא שמעתי את שמו של ג'אק נאסר לפני כן. רקות אחדות אחרי שיחתי עם רוטלוי, התקשר נאסר כאינטרקום של בית-הדירות שבו מצוי מישרדי, ואחרי שתי רקות נוספות ישב מולי. בפיו היתה בקשה מוזרה: אני רוצה לבקש ממך לערוך גאלה חגיגית לכבודה של הגברת אימלדה מרקוס... נאסר הסביר לי כי כראש המישלחת הישראלית (כפסטיבל הוצג בתחרות הרישמית שירטה של מיכל בת-אדם, על תביל דק, שאותו אני מייצג, כסרטים אחרים של מיכל, בכל העולם) אני יכול לערוך מסיבה לכבודה של הגברת הראשונה.

הסברתי לו כי לא נהוג לערוך גאלה" אלא מסיבת-קוקטייל, אך נאסר בשלו: גאלה עם אנשים ותיד מורת. התעניינתי, כמובן, לדעת מי ישלם בעד התענוג הזה, אך נאסר הסביר כי אין הוא מתעניין בפרטים טפלים שכאלה.

מסיס בדירתו בניו-יורק מי שילם עבור האירוח?

נאסר עם רודי לוי מניין הכסף לבנק?

הפירסט ליידי שרה במועדון

כך החל המסע הראשון שלי כנאצי-הפלאות של אימלדה מרקוס (היה גם מסע שני: בשנת 1983) — מסע שהביא אותי אל חדר-האוכל הפרטי של הגברת הראשונה של הפיליפינים אחרי ימים אחדים.

אימלדה רוצה להזמין אותך ואת הישראלים האורחים כפסטיבל לארר חת-צהריים פרטי, בישר לי ג'קי אביעד, השגריר, אחרי ימים אחדים. על ארוחת-הנשפה של אימלדה מרקוס שמעתי כבר כביקורי הראשון, הפרטי, במנילה. באחד הימים נועדה לי

של הגברת הראשונה, לשתות משקה-שילפני-צהריים.

איש קטן. בחולצת קצרת-שרוולים, נכנס והציג עצמו: שמי פרדינאנד מרקוס, אמר ולחץ את ידו של כל אחד מאיתנו.

היו שם חיים וגליה טופול, ארתור כהן מבאול, השגריר אביעד ואשתו אווה, גלי עטרי וגם משולם ריקליס ואשתו הועזירה, פיה ואדורה.

חיים טופול היה ארום מעט: בוא גלך מכאן! אמר לי, משולם ריקליס אינו ישראלי. הוא עריק.

ג'קי אביעד ביקש ממני להרגיע את טופול. ארוחת הצהריים היא לכבוד המישלחת הישראלית, ואי-אפשר לערר רר מהומות כאן, אמר אביעד, ואני הרגעתי את טופול, שנשאר יחד איתנו לסבול ארוחה שנמשכה כשלוש שעות, ואת האוכל הרע והתפל שהוגש בה.

אימלדה מרקוס נשאה נאום על שותפות-הגורל של העם היהודי והעם הפיליפיני.

בסוף הארוחה קיבלנו מתנות רבות. את רובן נתתי למנקות במלון, ואחת מהן נמצאת עדיין בחדר-האורחים של

של "איפה הם היום": אימלדה ופרי דינאנד, כרגע בהוואי. גליה וטופול בישראל. ג'אק נאסר קנה את הבנק הבינלאומי הראשון (בני-אחותו קנו ביותר משלוש מאות מיליון דולר נכסים בניו-יורק עבור אימלדה). רודי לוי הוא פרקליט תל-אביבי, ג'קי אביעד קונסול כללי במונטריאול.

"למה אתה משמיץ ללא הרף את אימלדה?" צילצל אליי לפני סוף הפסטיבל, היא אמרה לי שהשגריר הגבוה מסנת גנדה יום ולילה" השגריר ביקש ממני להפסיק את מסעי-הצלב נגד הגברת הראשונה. תגיד לה שלא תזמין אותי פעם נוספת" יעצתי לאביעד, שהסביר לי כי אנשי השרות החשאי הפיליפיני סימנו אותי ברשי מותיהם, והזוירו את אימלדה מפני.

כשנה שאחרי הגאלה" קיבלתי מיכתב אישי נוסף. צמודים לו היו הפעם שלושה כרטיסים במחלקה הראשונה למנילה. כך החל מסעי האחרון לארץ הפלאות, אך עליו אכי תוב כפעם אחרת.

הווי

כסף זה לא הכר
ב תל-אביב ביקש מחקר אקדמי לגלות במי רואים הישראלים את "שומר ישראל", מצא כי 57% מן הנשאלים סבורים שזה צה"ל; 23% — מדינת ישראל; 17% — הקרוב-ברוך הוא ו-2% — ארצות-הברית.

★★★
אצות זה לא עצמות
ב ירושלים הודיע הרב הממונה על הכשרות, כי מפקחיו גילו שאחד מחומרי הגלם המשמשים את תעשיית ייצור היוגורט והאמור להיות עשוי מאצות-ים כשרות, עלול, במיקרים מסויימים, להיות עשוי מעצמות של חיות, שהן, כמובן, טריפה גמורה.

★★★
מקום טוב באמצע
ב רושינגטון ביקשה השדולה נגד מכירה חופשית של כלי-ידיה ואקדחים לשכנע את הציבור האמריקאי כסכנה שבכר, גילתה במוד-עותי-ענק בעיתונות, כי בין השאר נרצחו צהו בשנה האחרונה בשווייץ 24 איש בירי אקרה; בישראל — 23; בשוודיה — 18; בקנדה — 8 ובאוסטרליה — 4.

★★★
מים לרודי המלך
ב ירושלים גילה משרד-החינוך כי במישאל שערך בכיתות הכר נגניות של בתי-הספר בארץ התברר כי הדמות התנכית ממין זכר האהודה ביותר על התלמידים היא רודי המלך (ולאחרי, משה רבנו) וממין נקבה — רבורה הנביאה (ולאחריה — מיכל בת שאול).

★★★
היא לא קייסה את הרופציה
ב חיפה הגיש אב גרוש תביעת-נזיקין נגד גרושתו על שלא קיימה את הסכם הגירושין ביניהם, לפיו אמורות בנותיהם להתארח מדי שבת אצל אמן, והשאירה באחת השבתות את הבנות אצל, שעה שהיא ביילתה בטבריה, דבר שגרם לו, בין השאר, להוצאות הבאות, שאת החזון הוא תבע מגרושתו: 22.5 שקל חדש — שכר טירחת השמרפית; 15.75 שקל חדש — הפסד שעות עבודתו; 10.2 שקל חדש — עבור ארוחות הערב והבוקר לבנות ו-10 שקל חדש עבור הסעתן לבית-הספר ולגן למחרת השבת.

★★★
קיצור הדרך
ב ירושלים נעצר אדם, עולה חדש, כחשוד בתקיפת שוטר, הוא שם כרטי, שחזר ממעצרו בערבות עצמית, נעצר כעבור דקות מיספר שנית, כשנתגלה רוכב על סוס-מישטרה, או תו נטל מחצר תחנת-המישטרה ובעוד הסביר, התכוון לשוב לביתו, בערד.

★★★
הכל יחסי
ב תל-אביב סירב אב לשלושה ל-שלם את דמי החזקתם החודשית של ילדיו כמעט עירוני (שישה שקלים לילד לחודש), בטענה שהוא חסר-ככל, אך נתגלה, מששלחה העיריה כלשים בעיקבותיו, ככעל מכונית פרטית, שבה נוהג נהגו הצמוד.